

coco - loco pataphysici

PATAFYZICKÉ KOLEGIUM
TEPLICE

PAKO

PATAFYZIKA
na pokračování
ROZHOVORY
texty A poezie
K O L Á Ź e
C O M I C S

Kul-
turní

M **B**ULVÁR **V** di-
URTY S POEZIÍ
MĚL ALFRED JARRY SYNA? **verze**

Galerie PAKA

Lektor Zahlubovač

GALERIE

AUTORŮ

NOVÁ REALITA

Redakce občasníku PAKO chce reagovat na novou realitu. To je hlavní důvod jeho obnovené premiéry, jak by napsal filmový klub, který znovu uvádí v minulosti již existující projekt. Je pravda, jak píší kolegové z pražského Clamenu, že jsme v 80. letech občasník PAKO sami z vlastní vůle přestali vydávat. Především jsme tak zášahu tehdejší komunistické trestní justice, která však časopis po jeho zániku stejně zakázala a odsoudila vedoucího redaktora k výkonu trestu odnětí svobody. Z hlediska smyslu trestního zákona šlo o čirou absurditu ve stejném duchu, v jakém byl před tím časopis realizován. Nová realita je sociální a politický fenomén současné doby. Nejde jen o nový pohled a interpretaci současného dění a o jeho zařazení do kontextu novodobých dějin. Jde také o orientaci, o hodnotový systém a kontext s kulturními hodnotami, ve kterých jsme se vinou tzv. velkých dějin ocitli. V této souvislosti máme dvě možnosti: přijmout realitu a splynout s ní, využít prostředku, který příroda nabízí jako tzv. mimikry. Tento prostředek umožňuje mnoha lidem bezproblémové přežití v obtížných dobách. Druhou možností je vlastní interpretace této nové reality, která umožní aktérům jistotu míru svobody s důsledkem nebýt do této reality zatažen a vtažen.

PROČ SE BRÁNÍME NOVÉ REALITĚ?

Protože je stejná jako to, co jsme již v minulosti poznali. Je to jen pouhá modifikace. Zato tímco se mnozí lidé domnívají, že jde o novou příležitost v novém prostředí, my víme, že jde o omyl, pokud se programově chceme vyhnout pojmu podvod. Je nám zcela lhostejné, zda je nová realita výsledkem spiknutí, nebo zda jde o metafyzické komično, které svědomitě křiví vůli lidstva a kroutí ji do spirály, aby bylo zřejmé, že se lidstvo pohybuje v neprůchodném labyrintu, který nemá žádné vyústění. Že jde o osud (predestinaci), marnost a fatu morganu. Otevřeně říkáme, že nechceme být do tohoto projektu zataženi. Pokud se

připojíme k nějakému průvodu, budeme jeho organizátory, poneseme vlastní standarty a budeme volat svá vlastní hesla.

PROČ TRVÁME NA SVÉM INDIVIDUALISMU?

Protože to, co je nám nabízeno, je příliš primitivní a nehodné lidského intelektu. Pokud si tento princip vynucovala brutální moc, nebylo zbytné, než se schovat v soukromí. (My jsme se vyčlenili ze společnosti, kterou jsme nepocítovali jako svoji vlastní, vydávali si pro sebe své PAKO, ale moc si nás našla, protože nestrpěla naši svobodu). Nyní, když brutální moci ztratila svoji sílu, už nemáme žádný důvod k tomu, abychom se přizpůsobovali něčemu, co je nám bytostně cizí. Jarmareční pokřik politiků, reklamních agentů či finančních makléřů nás nevzrušuje. Nezajímá nás pohled do cizích ložnic a problémů tzv. celebrit, protože tyto osoby za celebrity jednoduše nepovažujeme. Jsou to pouze, v tomto světském uspořádání, tzv. úspěšní jednotlivci. Víme dobře, jaké cesty a metody k takovým úspěchům vedou, to v našich očích snižuje význam a velikost těchto úspěchů.

O CO NÁM JDE?

Hlásáme tezi odvozenou od poznání našeho předchůdce Alfreda Jarryho, že je všechno stejné a nezasluhuje si to proto naši zvýšenou pozornost. Zabýváme se naopak výjimkami a zvláštnostmi, méně už banalitami. Dva archetypy Doktor Faustroll a Král Ubu představují hybné prvky tohoto světa, který stále marně čeká na příchod svého mesiáše. Skutky těchto velikánů se objevují ve všech částech světa, neboť oba mají své kralovice i své následovníky ve všech ideových a náboženských systémech, které lidstvu vládnu. Máme potřebu na tento princip poukazovat. Chceme se samozřejmě především zaměřit na území a na společnost, ve které žijeme a kterou důvěrně známe. Zajímá nás proto nová realita, která zde svérázně interpretuje a ovlivňuje život. Nová realita vychází z roviny, která neodpovídá naší vlastní zkušenosti, neboť je ovlivněna skrytou, či otevřenou manipulací.

Za redakci: Lektor Zahlubovač

MĚL ALFRED JARRY SYNA?

Historie patafyziky skrývá mnohá překvapení. Nečekané otcovství Alfreda Jarryho mohlo souviset s jeho několikátýdenním léčebným pobytem v lázních Teplitz-Schönau na sklonku 19. století. Ve svých 21 letech se zde léčil z následků dětské obrny, která mu znemožňovala plně se věnovat oblíbenému sportu – jízdě na velocipédu. Jarry toužil po velmi rychlé jízdě, kdy by byl

schopen předhonit i lokomotivu. Tento motiv se později objevil i v jeho románu Nadsamec. Historie ovšem taktně zamlčuje, že více než koupelím a pitím vody z léčebných pramenů se tento mladík věnoval absintu a ženám. Často jej bylo možné vidět ve společnosti lékárníka Fischera, který nezodlného pijáka Jarryho absintem hojně zásoboval. (Jarry se později v jednom z rozhovorů zmiňuje, že slavného doktora Faustrola psal podle jistého lékárníka, svého teplického přítele.) Avšak pravým důvodem Alfredových návštěv v lékárně Fischerových byla s největší pravděpodobností krásná paní lékárníková. Nikdo neví, co se přesně odehrálo počátkem dubna 1894, kdy musel lékárník Fischer odcestovat do Berlína, aby tam slavnostně otevřel

svou „Apotheke von Faust“. Jisté je jen to, že devět měsíců poté, přesně 7. ledna 1895 dala paní Fischerová svému muži syna Emila Waltera Kurta. I když nevíme, zda došlo k setkání Jarryho a mladého Fischera v době, kdy mohl Francouz svého pravděpodobného syna intelektuálně ovlivnit, měl nepochybně malý Emil pro „strýčka“ (jak paní lékárníková Jarryho před synkem nazývala) zvláštní slabost. Nebylo to jen proto, že mu půjčil do kolébky na hraní revolver s vyprázdněným zásobníkem (až na zapomenutý zbylý náboj v hlavni), ale také pro jeho hustý černý knír, který Emilovi doslova učaroval. Z dochované rodinné korespondence se dozvídáme, že Jarry zval malého Fischera do Paříže, aby mu ukázal Eiffelovu věž zdola. Je málo známé, že Jarry trpěl neobvyklou formou nemoci zvané negativní vertigo, což je označení pro opačnou závrať. V praxi se tato nemoc projevuje dosti neobvyklým způsobem. Když se nemocný podívá ze země na vrchol nějaké vysoké stavby nebo hory, dostavuje se u něho náhle silná závrať, která zpravidla končí jeho pádem na zem. Zcela jinak je tomu v případě, kdy se nemocný dívá shora dolů. Díky gravitační síle země, která mu brání v pádu do výšky, se nestane naprosto nic. Jarry, který se často válel po zemi, trpěl zřejmě dosti rozvinutou formou této nemoci, což jeho přátelé nesprávně přičítali absintu, či pádům z kola v důsledku dopravních nehod. Někteří literární znalci dokonce považovali Jarryho ušpiněný oděv za důsledek malého a těsného bytu. Pokud tedy Jarry Emilovi slíbil, že mu ukáže věž

foto: P. K.

zdola, lze to v jeho případě považovat za projev neobyčejné náklonnosti. Malý Fischer, který po svých rodičích nezdědil lásku k lékárenské alchymii, ale byl přitahován uměním a absintem stejně, jako jeho strýček, nezapomněl na Jarryho hluboký vztah ke své osobě ani v dospělosti. Na místo, odkud prvně popatřil na Eiffelovu věž zdola, se stále vracel, a ve třicátých letech zde založil se svou ženou, herečkou Evou Segaljevičovou, „Café Jarry“, pozdější stejnojmenný hotel (viz foto). Po válce navštívil i rodné Teplice, kde vzdal své-

foto: n.P.

mu strýčkovi hold otevřením restaurace „U Alfreda“ (viz foto), která byla po roce 1948 zavřena a všechny majetek v ní zkonfiskován. Svého nového otevření se dočkala až po roce 1989.

-SA-

●●●●●●●● JE MELCHIOR VISCHER S Y N E M ALFREDA JARRYHO ?

V době, kdy je Emilovi 12 let, Alfred Jarry umírá. Rodina lékárníka Fischera se vzdává naděje, že Emílek jednou převezme teplickou i berlínskou lékárnou, a kapituluje před synovým přáním studovat filosofii a dějiny umění. Emil odchází do Prahy a po skončení studií nastupuje jako redaktor do Prager Presse, kde publikuje fejetony a divadelní kritiku. V roce 1920 oslní dadaistickým románem *Sekunde durch Hirn*, stýká se s F. Kafkou, E. Weissem

a R. Musilem a díky korespondenci s T. Tzaurou obdivuje F. Picabiu. Tzara s Picabiou usilují o vydání dadaistické antologie *Dadaglobe* a v dopisech žádají Emila o zaslání textů. O tom, zda k tomu někdy došlo, historie mlčí, neboť antologie nakonec buď vůbec vydána nebyla, anebo se nedochovala. Nicméně Emil Fischer je zásluhou A. Döblina v roce 1923 oceněn Kleistovou cenou a ve stejném roce odchází do Německa, kde pracuje jako dramaturg a režisér v několika divadlech. Příliš se neprosadí a tak se roku 1927 stěhuje do Berlína a začíná se živit psaním románů na pokračování pod pseudonymem Melchior Vischer. Ve 30. letech žije střídavě v Berlíně a Paříži a počátkem 40. let vydává pod svým původním jménem Emil Fischer dvě úspěšné knihy pro mládež. Po skončení války si vydělává jako dopisovatel různých berlínských novin a časopisů, navštíví několikrát Teplice a v roce 1951 žije krátce ve Východním Berlíně, odkud se však rád a natrvalo vrací zase na Západ. Tam se ještě stihne podruhé oženit (jeho první žena Eva zemřela v roce 1944 na rakovinu), ale kvůli jeho neutěšené finanční situaci je manželství brzy rozvedeno. Umírá 21. dubna 1975 ve věku osmdesáti let.

-EV-

ASCENDENT MÁM V DRBNĚ

(úryvek rozhovoru Radima Kopáče
se Svatavou Antošovou)

V roce 1980 jste spoluzakládala Patafyzické kolegium Teplice. Jak jste se k patafyzice dostala? A co vám pověděla o světě?

K patafyzice jsem se dostala nevědomě. Někdy v osmdesátém roce mě seznámila teplická výtvarnice Eva Šmídová s malířem Václavem Lukáškem. Ten mě pak pozval na jakési sezení k Vackovým, kde už byli Petr Kuranda a Míra Wanek. Netušila jsem, že jsme právě založili PAKO, tedy PAtafyzické KOlegium. Petr Kuranda alias Kurki měl zrovna před vojnu, a protože byl patafyzik, nemohl ji nastoupit jinde, než v nejpatafyzičtějším městě té doby – v Bratislavě. Tak se rozvinul i náš kontakt s Albertem Marenčinem. A co mi patafyzika pověděla o světě? Že je plný mešiasů, kteří ho chtějí spasit, a že žádný není ten pravý.

Miroslav Wanek viděl Marenčina jako aristokrata. Jak jste ho viděla vy?

Jako aristokrata?! Uf! On byl partyzán a bojoval ve Slovenském národním povstání... Obyčejný, možná i statečný chlapec. Později vzdělaný a oplývající imaginací. Osobně jsem se s ním setkala až někdy v druhé polovině 90. let, a nebylo to šťastné setkání. Navštívila jsem ho v jeho bratislavském bytě a dělala s ním rozhovor o elitách pro literární přílohu jistého deníku. Rozhovor se mimořádně povedl, ale v redakci té přílohy ho zašantročili, takže nikdy nevyšel. Jako bonus a projev důvěry věnoval redakci pan Marenčin mým prostřednictvím svou monografii gigantických rozměrů, která byla velmi drahá. Chtěl za to jediné: Aby se v příloze objevila drobná zmínka o tom, že ta monografie na Slovensku vyšla. Stihl ji stejný osud jako ten rozhovor. Odnesla jsem to pochopitelně já.

Kolegium vás přimělo psát, anebo jste psala už předtím?

Kolegium mě přimělo psát jinak. Bez kolegia bych neobjevila patafyzický kalendář Alfreda Jarryho, který mě inspiroval k napsání Kalendáře šestého smyslu. Nevznikla by ani báseň Drbna, která byla jeho součástí. Drbna je totiž jeden z patafyzických měsíců a trvá od 14. července do 10. srpna vulg. Přestože jsem se narodila v měsíci Hovnajs (přesně 3. června vulg.), ascendent mám v Drbně.

Hlava kolegia Eduard Vacek se k patafyzikům dostal bizarní oklikou přes Svědky Jehovovy – nevyděsilo vás to trochu, když jste se to dozvěděla? Neměla jste najednou pocit, že třeba i patafyzici jsou sekta, která vás může schramstnout?

Působení Lektora Zahlubovače u Svědků Jehovových mě děsí dodnes, nicméně je omluvitelné. Tehdy byl ještě nevědomým patafyzikiem. Kolegium ale sektou být nemohlo. Nezřekli jsme se svého majetku (žádný jsme neměli) a neplánovali jsme hromadnou sebevraždu.

Kolegium existovalo čtyři roky, v šestaosmdesátém Vacka zatkli a on šel na rok do vězení. Měla jste strach, že by mohli jít i po vás?

Když v šestaosmdesátém Edu Vacka zatýkali, byl kolegium už jen on sám. První střet s králem Ubu ale zažilo PAKO brzy po svém založení v souvislosti se zátahem na časopis Vokno, které převzalo některé naše texty. Tehdy si nás na výsleších podali všechny kompletně. Vzpomínám si, jak jeden vyšetřovatel pořád dokola opakoval, že by dělal raději nějakou vraždu, než tohle. To mě fakt povzbudilo. Strach z toho, co udělají, jáké metody použijí, to jsem měla a mám díky svým paranoidním sklonům dodnes.

Kdo vás pronásleduje?

To nikdy nevíte.

Co pro vás znamenal rozpad kolegia?

Kolegium se nerozpadlo, ale bylo rozpraše-

Potěmkinovy vesnice

FACTOR LAPSUS

Cesta Kateřiny II. na Krym v roce 1787, na níž ji doprovázel i Josef II., byla součástí diplomatických příprav na společný rusko - rakouský útok na Turecko, současně se mělo rakouskému císaři a početnému doprovodu cizích diplomatů z nejrůznějších zemí ukázat bohatství a moc Ruska. Carský výlet na Krym se připravoval několik let. Vícekrát Grigorij Alexandrovič Potěmkin, aby vytvořil iluzi skvělého rozmachu k Rusku připojených oblastí, pozval z Petrohradu na čtyřicet malířů, zběhlých v tehdy módní tzv. perspektivní malbě. Ti pak podél Dněpru, po němž plulo několik desítek korábů s carskou suitou, namalovali makety vesnic,

kolem nichž se pásł dobytek, svátečně obléčení venkované mávali a zpívali písně. Z dálky nebylo vidět, že dobytek sotva stojí na nohou, neboť carevně ukazovali pětkrát či šestkrát totéž stádo, které v noci, když lodě zakotvily a carevna odpočívala,

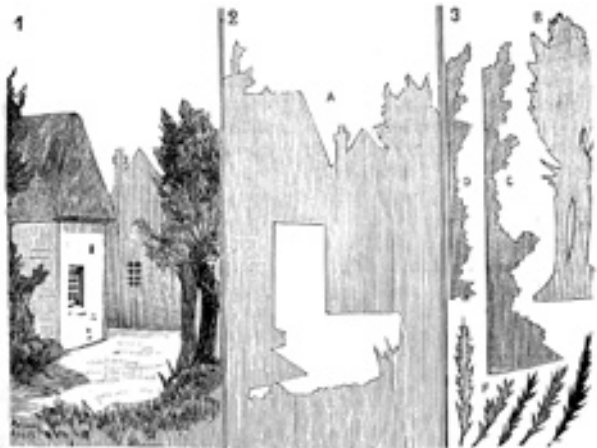
hnali vždy na nové místo. Podobně bylo vidět i několik pluků, které se pro větší efekt přesunovaly a defilovaly tak před panovnicí několikrát. Po cestách jely vozy naložené pytli s obilím (pískem), před dekoracemi vesnic stáli jako vesničané opět převlečení vojáci Potěmkinových pluků.

Ve vsích nebo městech, kudy průvod přímo projížděl, byly „pravé“ jen hlavní ulice, v průčelí bočních ulic stály opět jen kulisy. Ve vesnických chalupách se pak carevna a její doprovod nestačili divit tomu, že na stole vždy stála pečená husa. „Ti, kteří si nemohou dovolit husu,“ psala carevna jednomu ze svých přátel do ciziny, „si dopřejí alespoň krůtu.“ (!) Byla

to opět jedna a táž pečeně dle potřeby přenášena přes zadní dvorky. Při námořní přehlídce v Sevastopolu obstály jen první řady válečných lodí, v posledních řadách byly již jen lodě obchodní „upravené“ na bitevní koráby. Skutečný stav věcí zůstal na dlouhá léta nejpřísněji strážným státním tajemstvím - trvalo téměř století, než byly uveřejněny archivní doklady o tom, kolik dostali petrohradští malíři za „své“ vesnice zapláceno.

Mystifikátor G. A. Potěmkin je předchůdcem současných statistiků - mystifikátorů a sociálních kosmetiků. Redakce PAKO zvažuje, zda by bylo vhodné navrhnout knížete do slavné galerie patacadentů (předchůdců osob, které jsou vědomými patafyziky).

Na jeho počest jsme připravili pro čtenáře PAKA hru - vystřihovánku, kterou jsme nazvali podle našeho vzoru Potěmkinova vesnice. Hru je možné využít pro rozvíjení kreačních schopností dorůstající generace, která již brzy vstoupí rovnýma nohama do relativního světa plného nerealistických programů politických stran, reklamních šotů, zfalšovaných statistik, či relativní morálky. Hru je možné podle libosti rozšiřovat o další stavby a urbanistické celky. Záleží pouze na představivosti, schopnosti a zručnosti hráčů.

Vesnická krajinka. — 1. Hotový obraz, 2. Obrysy, 3. Stromy, keře a traviny, připravené k nalepení.

Co dokáže žvýkačka

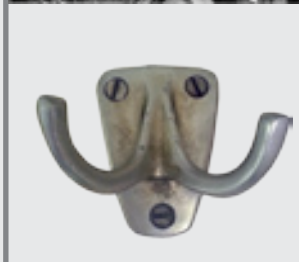
EDUARD VACEK

V historickém archivu ministerstva obrany Na Invalidovně je od počátku tohoto roku zakázán přístup badatelům se žvýkačkami. Někteří přezývkaří badatelé proti tomuto omezení protestují (v parku před archivem proběhla týden po velikonocích pokojná demonstrace), ale administrativa archivu má zřejmě k tomuto razantnímu omezení svůj důvod. Jak ukazuje snímek zabavený bezpečnost-

ní službou archivu drzému paparazzimu nového deníku Jujda, pracovnice archivu Kamila V. měla po odchodu badatele, který si odložil žvýkačku na okraj spisové zásuvky, vážné problémy. Žvýkačka zalepila zásuvku a znemožnila přístup do odílu P, písm. e,f,g,h,c. I přes osobní nasazení pracovnice archivu se zásuvku až dosud nepodařilo otevřít. Z důvodů zatopení archivu v roce 2002 tak nemůže Historický ústav zveřejnit pro potřeby badatelů dějiny OBZ (vojenské obranné zpravodajství), ale ani inkriminovanou část oddílu P.

FOTOBÜZNA PAKA

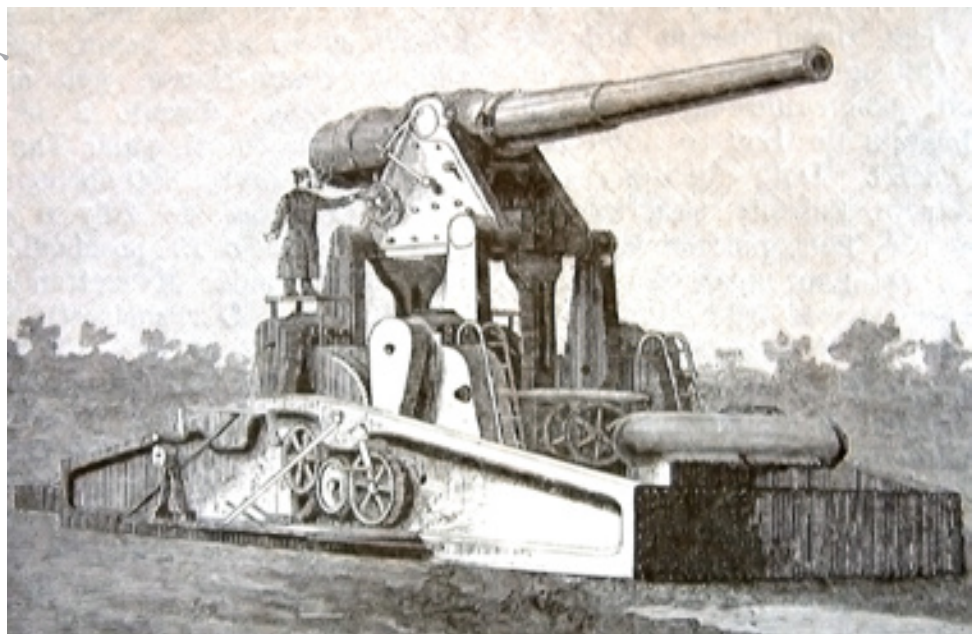

Hobby oceláře Alfreda Kruppa

FACTOR LAPSUS

Ocelář Friedrich Krupp založil v r. 1811 továrnu na výrobu anglické ocele a ocelářských výrobků. Vinou hospodářských

jeden z největších zbrojařských koncernů na světě. Alfred Krupp byl velký fanda nově se rozvíjející průmyslové oblasti – zbrojař-

těžkostí však nebyla příliš úspěšná. V roce 1816 se mu sice podařilo získat svými výrobky německý trh, ale na rozšíření provozu mu chyběly finanční prostředky. Od r. 1820 neustále zápasil s finančními těžkostmi, proto svému synovi a dědici Alfredu Kruppovi zanechal čtyři dělníky a dluhy ve výši 10 000 říšských tolarů. Položil však základy podniku, z něhož se stal

ství. Již jako malý chlapec byl opakovaně kárán svojí učitelkou za rušení vyučování, když si do školy přinesl malé obrněné dělo, které vyrobil na základě jeho návrhů strojní zámečník Wilfed Jäckl. Z historického zápisu v třídní knize v základní škole v Hindenbruckové ulici v Essenu z roku 1823 se můžeme například dočíst tuto větu, kterou napsala jeho učitelka franštiny. „Alfred K. zcela ochromil vyučování tím, že přinesl do školy nějaký Der Kanonen (pozn. red. kanon, nebo dělo) a svedl k sobě pozornost všech chlapců. Doporučuji návštěvu školy chlapcova otce.“ Další Jäcklův výrobek však již byl zcela funkční a tak se

Alfred Krupp mohl nadobro vypořádat se svojí učitelkou.

Dobrý zásah se stal pro Alfreda Kruppa určujícím bodem v jeho dalším vývoji. Podle kroniky zbrojního závodu v Essenu umožnil Wilfedu Jäcklovi vystudovat při zaměstnání jednoroční lidovou vysokou školu strojně inženýrskou a jmenoval jej jako šéfa konstrukční kanceláře Kruppových závodů. Tento krok spolu s politickým vývojem nacionálního socialismu nasměroval nadále vývoj ocelářské továrny do oblasti zbrojařského průmyslu.

Podle dochovaných historických pramenů, kterými jsou především soukromá kronika Alfreda Kruppa a několik mezinárodních nót zaslaných belgickým mi-

kvidace), umlčovací (vyřazení z bojové činnosti) nebo bořivou (působení proti obranným zařízením protivníka). Šlo o palbu radostně neúčelnou, ovšemže s cíleným zaměřením. Alfred Krupp byl vlastně předchůdcem tzv. americké čisté války, tak jak ji známe z obrazovek televizorů, kdy obsluha zbraně ani neví o důsledku své palby (viz jugoslávská válka, íránská válka).

Na dochovaných dobových kresbách (tajně pořizovaných výzvědnou skupinou belgického ministerstva obrany) vidíme Alfreda Kruppa osobně ovládajícího zaměřovací ústrojí dalekonosného kanónu. První snímek měl před mezinárodním soudním dvorem dokázat zdroj, odkud je ostřelováno belgické území, avšak byl německou kontrašpio-

nisterstvem zahraničních věcí kanceláři Hindenburga Paul von Beneckdorffa, vrchního velitele německé branné moci, je zcela jasné, že mladý Alfred zcela propadl kouzlu cílené střelby z kanónů, vyrobených ve svém závodu, a vyrobená děla také sám zastřeloval. Nešlo samozřejmě o klasickou cílenou střelbu, vedoucí k zasažení živé síly, nebo vojenské techniky protivníka na zemi, pod zemí, ve vzduchu, na moři i pod vodou, tedy o palbu, kterou rozdělujeme na ničivou (úplná li-

názní službou vzat z administrativních desk belgické soudní kanceláře. Ve spisech zůstala pouze kresba dopadu střely poblíž obce Genk. Je samozřejmé, že při nedostatku důkazního materiálu se soud vůbec nekonal. Na druhém snímku je patrný naivní postoj přítele A. K., profesionálního hráče v karty Czeslava Windisgretze, který zkoumá, kam střela dolétla. Je jen příslovečné, že oba aktéři hledí jiným směrem, než kterým bylo před tím vystřeleno, aby zmátli stopy.

Ein Kessel Buntes...

... aneb rekonstrukce druhé světové války

Kulturní diverze

foto: P. K.

Tak nazvali The Radicals svou multimediální show u Vogeltanzů. Show měla šest dějství, Jolanta hrála ve druhém a čtvrtém, a epilog. Podiu dominoval jako obvykle balet s pánským striptýzem a industriál, novinkou bylo simultánní promítání na plátno za scénou, dále hra světla, zvukové efekty a laserové paprsky. Taky mažoretky. Mengeleho mother všechno natáčela na digitální kameru, šagal to sprejoval na zeď. Simultánně, jak jinak. Sál byl jako vždycky narvaný, pivo teklo proudem, publikum ryčelo blahem. Show vypadala asi takhle:

Cast:

Za Rusáky byl Batman Batmanovič. Na hlavě měl papachu s pěticípou hvězdou z rudého staniolu, na pupku kérku srpu a kladiva. Jinak nic. Říkali mu generál Ubu Ubuovič.

Za Amíky byl Blackmoody. Na hlavě měl helmu s nápisem MP3, na nohou kanady. Jinak nic. V ruce třímal tyč, na jejímž konci byla přípevněna jižanská vlajka. Říkali mu generál Custer.

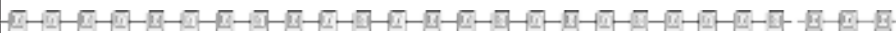
Za německé fašisty byl Mengele. Na očích měl tmavé sluneční brýle ve tvaru hákového kříže, na hladkých, růžových prsíčkách vysprejovaný nápis Einstürzende Neubauten. Jinak nic. Říkali mu obergruppenführer Schmutzi.

Za české komunisty byl Pejsek. Na hlavě měl rádiovku, na žebrech namalovaná žebra. Jinak nic. V levé ruce držel Reportáž psanou na oprátce. Říkali mu Julda.

Za české buzny byla Jolanta. Byla ostříhaná dohola, na krátkém pruhovaném tričku měla růžový trojúhelník, na podbříšku namalované embryo, pod podpříškem připnutý obrovský černý úd. Jinak nic. Říkali jí Hošo.

Act 1:

Rekonstrukce začala vyloděním v Normandii. Z necek naplněných vodou vylezl generál Custer a začal honit po pódiu obergruppenführera Schmutziho.

Kulturní diverze

Schmutzi před ním utíkal, Custer ho zahnal až za Plzeň. Tam zapíchl jižanskou vlajku, dal si nohy na stůl a zapálil si havana. (Po válce se stal prezidentem USA.)

Act 2:

Hoša se po věznění v koncentračních táborech Treblinka, Osvětim, Terezín a Dachau konečně ocitl na svobodě. Amíci si ho oblíbili pro jeho obrovský černý úd, zatímco Češi na něj s pohrdáním pokřikovali: „Ty plešatá buzno!“ (Po válce se stal tajným milencem Klementa Gottwalda.)

Act 3:

Schmutzi se zatím snažil udržet Prahu. Na barikádě ze starých kamen, převrácených sajdkár a cihel stál vyhublý Julda, mával Reportáží psanou na oprátce a bojovně křičel: „Probudte se! Probudte se!“ (Po válce se stal Svědkem Jehovovým.)

Act 4:

Na malém dětském tančíku číslo 23 přihrkal odněkud z východu generál Ubu Ubuovič. Rozstřílel německé velitelství, zajal a mučil Schmutziho, znásilnil Hošu a pak se do němoty opil s Juldou. (Po válce se stal muklem na Magadanu.)

Act 5:

Obergruppenführer Schmutzi nakonec generálu Ubu Ubuovičovi prozradil, kde najde poklad SS, výměnou za americké zajetí. V americkém zajetí prozradil generálu Custerovi, kde najde poklad SS, výměnou za možnost útěku. Utekł do Argentiny. (Po válce se stal hledaným válečným zločincem.)

Act 6:

Generál Ubu Ubuovič a generál Custer se setkali u Černého jezera na Šumavě a uzavřeli pakt o studené válce. (Po jejím skončení se sešli u zbořené berlínské zdi a vzpomínali na staré zlaté časy.)

50 years later – epilog:

Generál Custer dožívá na svém ranči v Texasu, čas od času opráší jižanskou vlajku, a když se nudí, píchá děcka.

Na plátně záběry, jak si černošské děti píchají drogu.

Generál Ubu Ubuovič byl rehabilitován, dožívá na dače nedaleko Moskvy, a když se nudí, píchá děcka.

Na plátně záběry na mrtvé děti v Beslanu.

Obergruppenführer Schmutzi dožívá na svých latifundiích v Argentíně, jmenuje se Carlo Orlando Mendez y Sánchez y Cortez El Pueblo, a když se nudí, píchá děcka.

Na plátně záběry, jak si indiánské děti píchají drogu.

Účastník protifašistického komunistického odboje Julda byl vyznamenán českým prezidentem Řádem Bílého lva, dožívá v domově důchodců, a když se nudí, píchá děcka.

Na plátně záběry, jak si romské děti píchají drogu.

Hoša, přežívší věznění v koncentračních táborech, znásilnění Ubu Ubuovičem, sadomasochistické hrátky prvního dělnického prezidenta, výslechy KGB i psychiatrickou léčebnu, umírá na AIDS, a když se nudí, představuje si, jak ho kdysi píchali.

Na plátně záběry, jak si belgický pedofil Dutroux píchá drogu.

To be continued.

MOR NA MILIARDÁŘE

- LEKTOR ZAHLUBOVAČ -

Kulturní diverze

Morová rána, která se objevila současně v USA i ve středním Rusku, ohrožuje miliardáře. Zatím neznámý vir likviduje nejbohatší osoby na planetě bez výjimky. Nejde o fyzickou smrt, či rozklad tkání, ale o odúmrtí určité části duše, o poškození morfologie člověka. V důsledku napadení virem se z lidí stávají kreatury neschopné empatie a dalších lidských vlastností

Výzkum, který provádí na několika vybraných vzorcích RSVT Dubí na teplickou, ukazuje vážné ohrožení ekonomických elit světa, které se snaží svůj handicap utulát prostřednictvím placených mediálních kampaní.

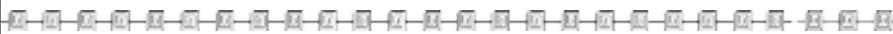
Podle statistiky počtu miliardářů, které má k dispozici náš špičkový výzkumný ústav, stoupl počet dolarových miliardářů loni o 15 procent na rekordních 793 osob. Poprvé se v této hitparádě nejbohatších objevil i Čech Petr Kellner. Specialitou ústavu je aplikace tzv. druhé věty termodynamiky na sociální problematiku. Podle této teorie musí díky zvýšení počtu miliardářů upadnout do naprosté chudoby větší množství osob. Jen tak může být zachován spravedlivý poměr mezi bohatými a chudými. S majetkem tři miliard dolarů se Kellner umístil na 224. místě. Kellner byl dlouhá léta vlastníkem PPF, loni na podzim ale získal pět procent mateřské firmy PPF Group Jiří Šmejce, někdejší spoluvlastník TV Nova. Hodnotu firmy podle tohoto obchodu odhaduje tisk nejméně na 100 miliard korun, tedy asi čtyři miliardy dolarů. Jak je možné, že došlo k ohrožení morem bohatých, vysvětluje náš odborník: „Bohatí se skutečně stali bohatšími. Důvodem byly mimo jiné vyšší ceny akcií, ropy a komodit. Celkové jmění miliardářů se zvýšilo na 2,6 biliónu dolarů.“ Mezi nové miliardáře se dostala také autorka Harryho Pottera Joanne K. Rowlingová¹⁾ (746. příčka). Celkem 452 osob se dostalo do seznamu vlastním přičiněním, zbývající majetek zdědili. Jak je to s rozdělením bohatých ve světě? Nejvíce miliardářů má New York, celkem 40. Následuje Moskva (25) a Londýn (23). Nej-

více nových miliardářů přibýlo v Indii, Rusku, Brazílii a na Blízkém východě. Zvýšil se také počet žen o deset na celkem 78. Ze seznamu však vypadl Michail Chodorkovskij, bývalý generální ředitel ropného kolosu Jukos. Podnikavec je nyní za mřížemi. Z jednotlivých zemí má Indie 23 miliardářů, avšak pouze tři z nich podnikají v oblasti softwaru či technologií. Jejich celkové jmění je vyšší než jmění 27 miliardářů v Japonsku, které je zemí s největší koncentrací miliardářů v Asii. Rusko má celkem 33 miliardářů, o sedm více než loni. Brazílie zdvojnásobila počet miliardářů na 16. Na Blízkém východě a v Africe, včetně Turecka, je 56 miliardářů. Loni jich zde bylo pouze 29. Jejich celkové jmění činí 167 miliard. Turecko má celkem 21 miliardářů. Velká koncentrace bohatých je také v Saúdské Arábii. Celkem 11 miliardářů zde vlastní jmění ve výši 68 miliard dolarů. Na Blízkém východě žije také nejmladší miliardář. Je jím 22 letá dcera loni zavražděného bývalého libanonského premiéra Rafika Harírího, Hind Haríriová.

Žebříček miliardářů je zdrojem velkých spekulací a kritiky. Někteří z těch, kteří se do žebříčku dostali, se často smějí odhadu svého jmění, a to proto, že je buď příliš nízký, nebo příliš vysoký. Úsměv však mnohým z nich mrzne na rtech, když se dozvědí, že patří mezi ohrožené druhy. Statistiky RSVT uvádí, že je obtížné žebříček sestavit, protože miliardáři odmítají s ústavem spolupracovat. Někteří z nich se mylně domnívají, že pokud utají výši svého majetku, morová rána se jim vyhne.

„To je samozřejmě směšné“, tvrdí náš odborník na psychologické vztahy z Dubí, který si nepřeje být jmenován (neboť byl v loňském roce dvakrát častěji na televizní obrazovce než ředitel ústavu, a tím se dostal do nemilosti). „Vymizení některých etických a morálních povahových rysů je stejné nemine. Na pohled sice vypadají jako normální lidé, ale uvnitř? Jedna hrůza. Mor se jim nevyhne,“ dodává bez úsměvu náš informátor.

¹⁾ Pozor na záměnu s teplickou autorkou Svatavou Antošovou

HROBEČEK

RAKEV

Díl R1 slepte potiskem ven a díl R2 potiskem dovnitř. Potom slepený díl R2 vsuňte do slepeného dílu R1 a zakryjte víkem R3

HROB

Vystříhnete díl H1. V něm vystříhnete otvor x1 a nastříhnete úsečky x2 a x3, aby šel náhrobní kámen ohnutím postavit. Pomocí vystřížených otvorů v kameni zasuněte papírek se jménem mrtvého. Slepte díl H2 potiskem dovnitř. Nyní nalepte slepený díl H2 ke spodní nepotištěné části dílu H1, tak aby odpovídal otvoru x1. Přikryjte jámu dílem H3.

MRTVOLY

Vystříhnete těla muže (M) a ženy (Ž). V jejich krku prostříhnete naznačený otvor. Vystřížené hlavy a vodící pásek složte podle nákresu. Nyní můžete jednotlivé hlavy zasouvat do otvoru v krku těla a měnit tak identity.

Podle tohoto vzoru si můžete snadno vyrobit další hlavy.

Pohřbete své známé či příbuzné, uspořádejte pohřeb své oblíbené osobnosti!

Kulturní diverze

NABÍZÍME DOPLŇKOVÉ SADY:

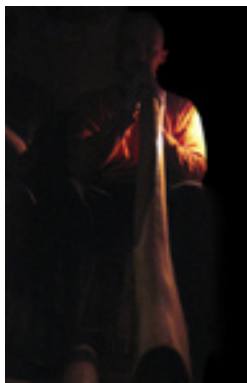
Hlavy světových celebrit
Hlavy českých celebrit
Hlavy osobností českého internetu.
Smuteční svědci 1
Smuteční svědci 2.
Rabín a kněz
Noc oživých mrtvol
Již brzy vyjde: Pohřeb papeže

www.kompost.cz/kartinky

Aborigines - předchůdci patafyziky

Někdy před 40 000 lety po celém dni stráveném na lovu si tlupa původních obyvatel Austrálie z kmene Pataguyalangi chtěla odpočinout a opéci si na ohni část svého úlovku. I rozdělala

oheň a sesedla se kolem něj. Když chtěl jeden z domorodců přiložit opodál ležící suchou větev, všiml si, že po ní lezou mravenci. Snažil se je tedy z větve opatrně sundat, ale někteří prchli

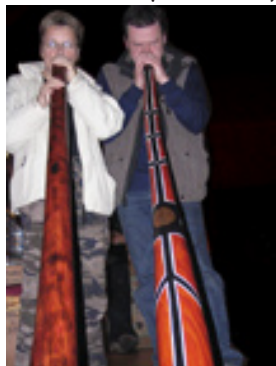

obr. 1

foto: n.P.

a ukryli se do její dutiny. Muž nechtěl mravence zabít a tak ho napadlo, že se je pokusí z dutiny vyfouknout. Přiložil rty, nadechl se, zadul ... a na světě bylo první didjarrydoo! Oč se jedná? O hudební nástroj, který vzniká vyžráním středu kmene eukalyptu termity, a pro nějž je charakteristický bručivý zvuk. Chceme-li na něj hrát, uzavřeme jeho užší konec, do něhož se fouká, náústkem z včelího vosku, aby v těsném kontaktu se rty neunikal vzduch okolo. K ovládní změny tónu didjarrydoo nepotřebuje žádné mechanické části. Základní tón je vyluzován precizním ovládním rozechvělých rtů a obohacován změnou tvaru ústní dutiny, hrdelními zvuky, případně trumpetovými tóny, tzv. přefuky. Aby nemusela být hra přerušována přirozenou potřebou nádechu, používá se tzv. cirkulační dýchání, což je speciální

technika, umožňující vytvářet pro didjarrydoo typický, stále plynoucí, nepřerušovaný tón – drone. Ačkoliv by se nástroj pro svou konstrukční jednoduchost mohl jevit jako poněkud prostý, lze s jeho pomocí vyloučit neuvěřitelnou škálu zvukových variací a rytmů. Schopný virtuos dokáže didjarry-

obr. 2

foto: P. K..

doo přetvořit v orchestr o jednom hráči s jedním nástrojem. Později došlo ke zkromolení původního názvu didjarrydoo na didgeridoo, didjeridoo, didjeridu či didžeridu. Čeština šla ještě dále. Ujala se hovorová, zkratkovitá označení jako například didge, dyč, rido, dýčko, trouba či klacek. Také v australském nářečí existuje na 40 různých názvů: yedaki, yidaki, yiraki, yiraga, yili-yiki, ulpirra, uluburu, kanbi, ganbi, ganbag, djalupi, djalupun, gunbark, mako, larwah, aritjuda, gurrmurr, lidding, džalubbu, ngorla, morlo, wuyimbarl, ngalidžbindža, ngunebobandža, morle...a tak dále. U původního označení didjarrydoo zůstal pouze jediný kmen – Pataguyalangi.

Od naší zahraniční dopisovatelky Mour de Zencle

obr. 3

foto: n.P..

*obr. 1:
Náčelník kmene
Pataguyalangi*

*obr. 2 a 3:
Členové PKT
na stáži v Austrálii*

JE, ČI NENÍ ?

Lektor zahlubovač nalezl při svých toulkách po Praze dialektický rozpor. Tak je tu, či není tu záchod?

Problém, který se vyskytl na Smíchově poblíž poetické kavárny Obratník, vyvolal pochybnosti nejen v myslí Lektora Zahlubovače, ale každého, kdo se tento složitý problém snažil vyřešit.

Očítý svědek přesvědčuje naše čtenáře:

„Skutečně nejde o kaširovaný snímek, který je dnes schopen vytvořit každý schopnější grafik na Adobe photoshopu. Jde o naturalistický výjev, se kterým jsem se osobně setkal při svém odchodu z literární kavárny Obratník na Smíchově. Protože jsem chvíli před tím použil toaletu (pro stále návštěvníky IV. cenových skupin „záchod“- pozn. red.) v kavárně a byl jsem po všech stránkách vyprázdněný, neměl jsem při nálezů mísy na ulici potřebu tuto kulturní vymoženost pro bezdomovce vyzkoušet. Když jsem zjistil, o co jde, vrátil jsem se zpět do kavárny pro básničku Kateřinu Rudčenkovou, která vlastnila digitální fotoaparát, abych ji požádal o spolupráci. Mohu potvrdit, že snímek je skutečně autentický. Bohužel ani ona neměla potřebu si toaletu vyzkoušet, i když jsem jí nabídl, že bych ji při výkonu potřeby vyfotografoval. Nevím, zda to bylo tím, že byla poměrně zima, nebo případně z jiných důvodů“.

Dvojice psycholog - urolog (RSVT Dubí), které jsme požádali o vyjádření k nálezů, nám shodně potvrdila, že je „z fotografie dobře patrné, že jde o autentický snímek, pořízený ze vzdálenosti asi 2,5 až 3m. Podle skvrny napravo od Lektora Zahlubovače

(ze strany jeho čelního postoje) je zřejmé, že toto místo bývá často používáno k malé potřebě. O tomto faktu svědčí i okolnost, že je roh prosáklý tzv. mapami, což svědčí o vzlínání tekutiny. Ze snímku není zřejmé, zda je toaletní místa trvale instalovaná spolu s odpadem, který může za vraty ústít do septiku, nebo zda je odpad přímo napojený na městskou kanalizaci. Tímto opatřením by se majitel objektu mohl snažit o zkulturnění zákoutí či o zlepšení hygienického minima při vyměšování. Pokud by tomu tak bylo, je třeba upozornit na problém s přívodem vody, neboť očividně chybí splachovací zařízení a odpad by dříve či později mohl zahnívat. O tom, že si je majitel objektu vědom této eventuality, svědčí nápis, že zde, citujeme... „není záchod“. Výsledkem je skutečnost, že zde je, ale zároveň i není záchod.

LZ

foto: K. Rudčenková

Proslov při předávání VII. Bludných balvanů SISYFA za r. 2004

(středa 20. dubna 2005, MFF UK Praha,
Ke Karlovu 5, posluchárna F1)

Vážení příznivci patafyziky,

naši úhlavní nepřátelé fyzici vyhlásili letošní rok Rokem fyziky, jelikož právě před sto lety publikoval jejich guru Albert několik zcela pochybných prací, které zavedly fyziku XX. století na mělčinu a do bažiny, jak ve svých objevných studiích přesvědčivě prokázal nositel bronzového bludného balvanu Sisyfa za r. 1999 Arthur Bolstein (= Bolšoj Kameň).

Proto se náš Komitét pro matení české veřejnosti a podporu blátivého způsobu myšlení (důvěrně přezdívaný výbor BIB) rozhodl vyhlásit přímo v doupěti zkostnatělých ortodoxní fyziky Světový rok patafyziky 2005 s cílem přinést útěchu lidstvu, trpícímu nesnesitelnou diktaturou přírodních věd, jež si osobují právo na pravdu v otázkách, které patafyzika už dávno rozřešila.

Jako příklad uveďme předpověď nositele zlatého Bludného balvanu za r. 1999 a našeho předního astrologa Doc. Ing. Antonína Baudyš, CSc., zveřejněnou v našem tisku v říjnu r. 2001, že americký prezident George W. Bush zemře v úřadu v polovině r. 2003, nebo nejdříve do konce toho roku, což snadno vyčetl z konjukce Saturnu s Jupiterem.

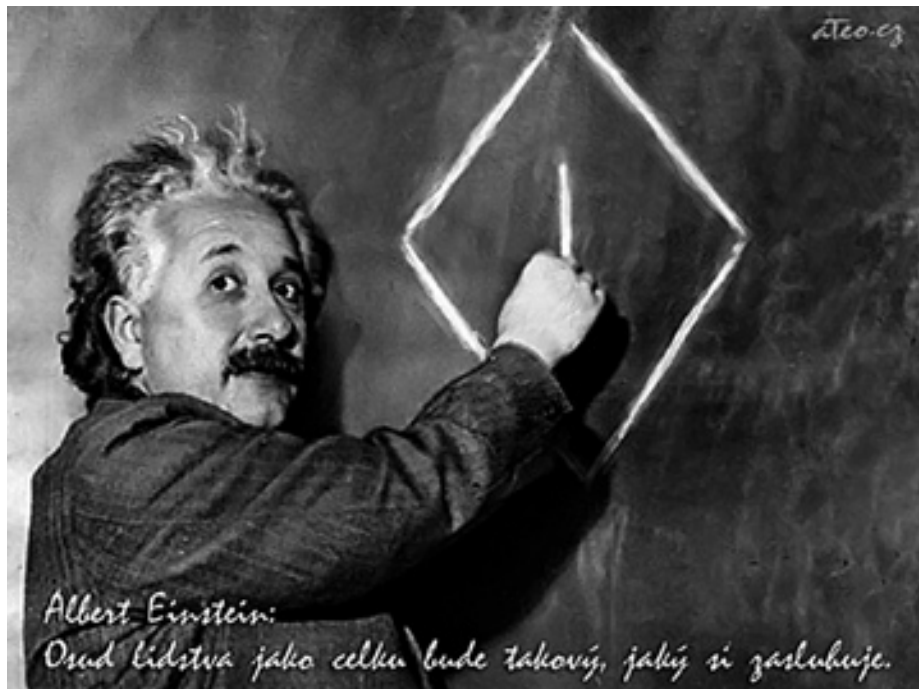
Výbor BIB vycházejí z nesporného splnění této odvážné předpovědi proto navrhuje rozvinout tzv. inverzní astrologii, v níž místo obtížných výpočtů přesných budoucích poloh planet sluneční soustavy na nákladných superpočítačích stačí jednoduše porovnat osudy několika málo celebrit a odtud spočíst, kde musejí být na obloze planety, aby ty osudy proběhly tak, jak proběhly.

První testy jsou více než slibné. Tak např. polohu Jupiteru 20. dubna 2105 se podařilo určit s chybou necelých 180 stupňů v ekliptikální délce a pouhých 45 stupňů v ekliptikální šířce, pochopitelně měřeno v absolutní hodnotě. Testování předpovědi poloh pro planetu Mars je ztíženo výskytem vozítek Spirit a Opportunity na povrchu Marsu, protože jejich horoskopy nedávají dobrý smysl. To však jistě do příštího udílení Bludných Balvanů vyřešíme.

Děkuji vám, že svou hojnou účastí na dnešním slavnostním ceremonálu jste poskytli záštitu Světovém roku patafyziky, který pro víceméně jistý úspěch nepochybně posléze rozšíříme na Světovou patafyzickou dekádu a možná i celé století. Ostatně dnešní přehlídka laureátů cen Bludný Balvan 2004, která bude vzápětí následovat, vás nepochybně s drtivou jistotou přesvědčí, že se nemáme zač stydět.

Jiří Grygar

Mimořádný
a zplnomocněný velvyslanec
Strašného Sisyfa

Orgasmus ženám vypíná mozek

Pro ženy, zdá se, je sex jedním velkým vypínačem mozku, jak dokládá studie holandských vědců. Ukazuje, že mnoho oblastí mozku je během ženského orgasmu zcela vypnuto. A to včetně těch částí odpovědných za emoce! „V okamžiku orgasmu ženy nemají žádné emoční pocity“, říká Gert Holstege z Groningenské univerzity v Nizozemsku. Jeho tým studoval 13 heterosexuálních dobrovolnic a jejich partnery. Ženy byly požádány, aby se uložily s hlavou umístěnou v pozitronovém tomografu. Tím umožnily, aby výzkumný tým mohl zkoumat jejich mozkovou aktivitu. Skenování probíhalo v šesti stavech. V prvním ženy odpočívaly.

V druhém měly předstírat orgasmus. Ve třetím jim partneři prsty stimulovali klitoris a ve čtvrtém byla zkoumána mozková aktivita během klitoriálního orgasmu. V pátém stavu byl namísto partnera použit Jokohomo, japonský speciální robot, kterého sestrojili studenti vysoké školy technických věd v Hirošimě, jenž byl vyvinut pro panny, prožívající patologickou extrémní stydlivost, jež jim brání v defloraci živým mužem. V šestém stupni bylo 13 heterosexuálních dobrovolnic redukováno na 7, které byly ochotné obcovat s vybraným zvířetem, jež prošlo odborným veterinárním vyšetřením.

Potvrzeno vypnuto

Výsledky studie byly pozoruhodné. Jak ženy podstupovaly simulaci, narůstala aktivita ve smyslové partii mozku nazývané primární somatosensorický kortex. Naopak upadala v amygdale a hippocampu, což jsou oblasti ovlivňující ostražitost a pocit strachu. Během orgasmu pak aktivita upadala i v mnoha dalších částech mozku včetně prefrontálního kortexu. A to v porovnání se skeny v klidové době velmi výrazně. Výsledky dávají celkem logický závěr, který potvrzuje to, co je již obecně známo. A tedy, že ženy si nedokážou užít sexu, dokud nejsou klidné, relaxované a oproštěné od obav a nervozity. Úroveň strachu a nervozity se při orgasmu snižují. „To samozřejmě každý ví, ale nyní to vidíme přímo v mozku“, vysvětluje Holstege.

Možnost zplození je důležitější

Z evolučního hlediska se to zdá být logické. Může to totiž znamenat, že mozek tyto negativní emoce a obavy vypíná během rozmnožovacího procesu, protože v takové chvíli je snaha o reprodukci potomstva důležitější než nebezpečí z ohrožení jedince. Holstege poukazuje také na neobvyklý úkaz známý při páření některých savců. Například během páření zajíců, kteří se množí s naprostou apatií vůči nebezpečí od případných predátorů. Holstege však dosud nedokázal vysvětlit, proč dochází k tak vysoké deaktivaci mozkových činností i v jiných partiích během orgasmu. Jen jedna malá část mozku - mozeček vykazuje během ženského orgasmu větší aktivitu než v klidové fázi. Mozeček je spojován s koordinací pohybu a rovnováhou. „Vůbec nevíme, s čím vlastně zvýšená aktivita v cerebellu souvisí,“ dodává Holstege.

Předstírání orgasmu odhaleno

Jeho studium také odkrývá pozadí předstíraného orgasmu. Při těchto skenech bylo odhaleno, že část mozku odpovídající za

vědomé pohyby se na snímcích zjasnila, zatímco ke ztemnění tedy ke „zvýšené deaktivaci“ žádných částí mozku nedošlo. V dalších plánech má tým připraveny výzkumy chování mozku několik minut po orgasmu a skenování dobrovolníků se sexuálními problémy.

Muži mají prozatím zapnuto

Tým již provedl také obdobnou studii u jedenácti mužů. U nich však žádnou deaktivaci mozku nezaznamenal. Přesto, jak uvádí sám Holstege, předběžné výsledky mohou být nespolehlivé a musí se zopakovat s přesnějším měřením nejméně třináctkrát. Pozitronový tomograf je totiž schopný měřit aktivitu s průměrným časem

2 minuty, zatímco „kritické“ okamžiky trvají u mužů řádově vteřiny. Proto je Holstege, který 13 dobrovolnic sám vybral a také se osobně zúčastnil několika pokusů jako dobrovolník, přesvědčený o tom, že musí test opakovat s každou z vybraných žen, aby došlo k vyloučení vědeckého omylu.

Použití Robota Jokohamo se neosvědčilo

Testování japonského robota se vědcům z Groningenské univerzity v Nizozemsku neosvědčilo. Zásadním problémem pro jeho použití se ukázal být pozitronový tomograf, který robotovi zcela znemožňoval přilehnutí k partnerce a tím i samotnou kopulaci. Technická nehoda, k níž došlo již při prvním pokusu, při kterém robot tloukl hlavou o citlivou část řídicí jednotky pozitronu, způsobila silné výboje a tím i poškození drahého zařízení. Také robot, který byl poškozen zkratem, kopuloval s dobrovolnicí bez možnosti regulace a nedal se nijak vypnout. V důsledku selhání řídicí jednotky robota Jokohamo dobrovolnice v průběhu pokusu odvolala svůj souhlas a odstoupila z testování.

Lidopes splnil účel vědeckého bádání

Použití živého zvířete pro pokus bylo nekomplikovanější záležitostí. Asistent Holstegeho, sir Sommer nakonec k pokusům prosadil neobvyklý typ terriera, který má penis v přibližné velikosti jako dospělý muž. Podle zkušeností chovatelů jde o typ tzv. lidopso s mimořádnou přizpůsobivostí. Při testech vědci opakovaně pozorovali, tak jako v případě klasického spojení dvou lidských bytostí, u ženy vysokou deaktivaci mozkových činností a to i v jiných partiích mozku během orgas-

mu. Jako obvykle, jen jedna malá část mozku - mozeček vykazovala během ženského orgasmu větší aktivitu než v klidové fázi. V případě terriera nebylo použito žádné umělé stimulační - jakoby již byl zcela uvyklý na přítomnost lidské samice a podle záznamu, který vědci pořizovali během testu, kopuloval zcela volně a nenuceně.

n. P.

Pohlednice z nemocnic.

Lektor Zahlubovač

Jak sdělit blízkým důležitou informaci o svém zdravotním stavu?

Trauma často spojené s psychosomatickými potížemi prožívají pacienti nemocnic, již tak sužovaní nejistotami spojenými s ekonomickými a politickými problémy současného zdravotnictví. Toto trauma vyvěrá z jejich bezmoci. Pacienti by chtěli šetrným způsobem sdělit svým nejbližším, co s nimi vlastně je a seznámit je se svým zdravotním stavem, v jakém se nacházejí. Nechtějí nechat pouze na zdravotnickém personálu, aby budoucí pozůstalé často drastickým způsobem informoval o jejich úmrtí, či o vážných zdravotních potížích, které právě zdolávají, nebo ve kterých se ocitli.

Grafici PKT přišli s návrhy, jak těmto pacientům vyjít vstříc. Na tomto místě Vás budeme informovat o návrzích pohlednic, které může každý pacient zaslat člověku, jehož chce informovat o svém zdravotním stavu. Výhodou naší nové služby je okolnost, že pacient, který často již nevládne svými končetinami, nemusí na pohlednici nic dalšího dopisovat. Před svým nástupem do nemocnice pouze vyplní adresu adresáta a pohlednici si v klidu podepíše. Tak, jak se postupně zhoršuje jeho zdravotní stav ať již vlivem mizerné zdravotní péče, které valem

ubývají ekonomické prostředky, či vlivem lhostejnosti zdravotnického personálu, jenž rezignoval na uzdravení pacienta, může posílat pohlednice s náměty, které poměrně přesně charakterizují jeho pocity, či po obrazové stránce deklarují jeho zdravotně-morální stav, v němž se nachází.

Naši grafici se budou snažit navrhnout obrazy s náměty prostředí a nemocničních oddělení, kde je dotýčný hospitalizován, a v několika stupních informovat o proměnách stavu pacienta.

Mezi nejoblíbenější náměty patří přicházející smrt.

**První stupeň:
Mám smrt na jazyku**

Oddělení:

Jsem na očním, není to nejlepší.

Jsem na kožním, svědí to jak sviňa.

V příštích vydáních PAKA Vám představíme další návrhy pohlednic ze zdravotnických zařízení. Všechny pohlednice si u nás můžete objednat za jednotnou cenu 10 Kč za kus.

P
K
T
-
P
K
T
-
P
K
T
-
P
K
T
-
P
K
T
-
P
K
T
-
P
K
T
-
P
K
T
-
P
K
T
-
P
K
T
-
P
K
T
-
P
K
T
-
P
K
T
-
P
K
T
-
P
K
T
-
P
K
T

Dubí NOSTALGICKÁ LINKA

Od září 2006 vulg. se MHD na Teplicku rozroste o další nostalgickou linku. Vedle trolejbusu-veterána číslo 11, který křížuje v předem stanovené sváteční dny centrem města, chystá se teplický dopravní podnik zavést podobnou linku, tentokrát na trase Teplice, Benešovo náměstí, Dubí lázně a zpět. Socialistického bachratého stařečka v červeném hávu ale na-

kdy bude tato linka v provozu, mohou naši cestující spatřit na zadním čtyřsedadle několik osob obložených průklepovými papíry a kopíráky, a zaslechnou také, dnes už téměř historický klapot psacího stroje. Oč tedy půjde? O redaktory patafyzického sborníku PAKO, kteří právě na přelomu sedmdesátých a osmdesátých let minulého století používali zadní čtyřsedadlo

foto: n.P.

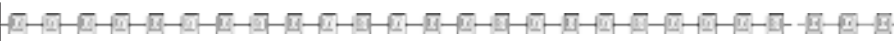
hradí supermoderní azurově modrý trolejbus doutníkového tvaru, vyrobený ve Francii. Jeho ovládání bude plně automatizované a řízené počítačem. Proč tedy nostalgická linka? Jedná se snad o vzpomínky na budoucnost?

„Skutečnou nostalgii této linky vidím především ve dvou aspektech,“ odpovídá ředitel dopravního podniku na dotazy novinářů.

„Za prvé: linka bude kopírovat trasu někdejších autobusových spojů číslo 6 a 8, které zajišťovaly dopravní obslužnost mezi Teplicemi a Dubím v době, kdy normalizace přecházela v perestrojku. A za druhé: ve dnech,

jako redakční místnost a pořádali zde v rámci utajení před Státní bezpečností redakční porady.

„Stejně jako tehdy i dnes se do těchto porad budou moci zapojit náhodní cestující a případně i vetovat některé příspěvky,“ pokračuje ředitel dopravního podniku. „Už teď jsme rozjeli ve všech našich dopravních prostředcích masivní reklamní kampaň nazvanou VÍME, KDO SE CHYTNE. Ano, to jsou ty víceúčelové plexisklové držáky nad sedačkami, kterých jste si jistě všimli. Můžete se jich nejen pohodlně a bezpečně držet, ale najdete na nich také kontaktní adresu, telefon

a e-mail, kde se lze zaregistrovat na zahajovací slavnostní jízdu. První den totiž očekáváme nebývalý nával.“ Kdy vyjede nová nostalgičká linka poprvé?

„Bude to v pátek 8. září vulg., tedy v den, kdy začíná nový, v pořadí již 133. patafyzický rok,“ vysvětluje ředitel. A proč zrovna v tento den? „Ze dvou důvodů. Za prvé: jak již výše řečeno, patafyzika má v našem městě dlouholetou tradici. A za druhé: Patafyzické kolegium Teplice slaví právě tento rok obnovení své aktivní činnosti po pětadvaceti letech.“

A kolik za supermoderní trolejbus, připomínající rychlovlak Pendolino, teplický dopravní podnik zaplatil? A bude také tak poruchový?

„Ani jedno euro,“ ujišťuje ředitel, „byl to dar

francouzského Collège de Pataphysique českému Rozvojovému středisku vědy a techniky Dubí. Představitel RSVT nás pak oslovili a nabídli našemu podniku možnost společného provozování. Co se poruchovosti týče, máme s výrobcem, jímž není nikdo jiný, než proslulý Renault, vyjednány stejné podmínky jako České dráhy s výrobcem Pendolina. Vyskytnou-li se nějaké poruchy, kvůli kterým trolejbus nedojede do cílové stanice, Renault vše na své náklady opraví. Pokud neopraví, bude mu trolejbus vrácen.“

Trasa z Teplic do Dubí ale není elektrifikována. Na kolik přijde tato investice?

„Nemusíme investovat vůbec nic,“ uzavírá ředitel. „Trolejbus je totiž bezdrátový.“

Vydalo: Tiskové oddělení RSVT Dubí

Problém pana Poustky

Do Guinnessovy knihy rekordů by mohl být zapsán Horymír Poustka z Dubí, který, jak sám spočítal, dostal za svůj dosavadní život celkem 326 fackek. Důvodem pro facky vždy bylo údajně jeho tzv. drzé vzezření. Jak nám pan Poustka upřímně vypověděl a my nemáme důvod mu nevěřit, nikdy nešlo o nějaké urážlivé řeči, výsměch či jiné projevy, které druhé lidi iritují a obvykle vyprovokují k útoku. Na fotografiích vidíme H. Poustku ve vzácné chvíli před napadením a krátce po něm (bohužel k tomuto incidentu došlo u nás přímo v redakci). Není vyloučeno, že díky dosavadním zkušenostem si nechá Horymír Poustka upravit tvář od plastických chirurgů. Sice zřejmě přijde o první místo v knize rekordů, ale na druhé straně ho nikdo nebude fackovat přes jeho drzou hubu.

*Povinná fotografie
při příchodu
do redakce PAKA*

*Po sedmi minutách
hovoru s nejmeno-
vaným redaktorem*

foto redakce RSVT Dubí

Svatava Antošová

TEPLICE

JSOU

SNAD

V

KAMERUNU

Rodné město!
Nikdo se nesmiloval

Žít víc než rok mezi trpaslíky
přátelit se jen s bandou
ignorantů
nechat si amputovat ruku kvůli
mozolům

to nemůžu vydržet

Čtyři roční doby zešedly
v jedinou
Už nevím
kde je ta fialová velryba
co kdysi plula po nebi
Když jsem ji viděla poprvé
(bylo to v Dubí)
znamenala pro mě cosi
jako překročení rovníku
Dostala jsem horečku
mluvila ze spaní
bouchlo šampaňské
Veliké nafouklé zvíře
zaplnilo celou kajutu
změnil se svět
Zato dnes
Dubí mého dětství vypadá
jako někdo
koho propleskli
Divné zaražené bez energie

Postávám před požární zbrojnicí
asfaltová náves mění domorodce
v potlučené opilce
Ti už nikdy nevyřežou totem
neexistuje osvětlení
které by je vyhrabalo z mrákot
Všechno zaspat
nevnímat
je to jedno

Teplíce se zatím přestěhovaly
do Guinejského zálivu
(ten sen mě poznamenal
na celý život)
Kdekdo tady je barevný
a vzdálený jako podmořská hvězda
Žraloci křižují děravými vraky hospod
dojídají zbytky v bufetech
cpou se hamburgry
Jeden z nich ukousl prodavače nohu
jiný nabídl vypasenou ryбку strážníkovi
Mlčky se díváme a nevíme
co s tím
Bojíme se

Bojím se

Prodám americkou baseballovou čepici
nebo vyměním za vstupenku na poetický
večer

POETICKÝ VEČER

Zvuky marimby ohlašují příchod básníka
tančí se
hoří několik chatrčí
Vidím černého Orfea potácet se mezi
raněnými
znetvořen virem
probodnut plameny recituje z hlavy
Francise Bebeye (pravý Afričan!)
hrnou se sem zástupy negramotných
a slepých
auta plná čmucharů křižují ulicemi
Poezie vždycky někoho nasírá

Legitimovali mě blízko „Pizzy“
ve společnosti dvou zapřísažlých Apačů
nepodobala jsem se své fotografii
neměla peníze na pokutu
Takhle se podepisují muži na ženách
které opouštějí
Sbalili nás pro pár nevinných grimas

Spali jsme odděleně
Zdálo se mi
jak se škrábu na nějaký kopec nad mořem
Dole jsou lázně
parky
horké prameny
Mé šaty se rozpadají stejně
jako má filozofie
jsem téměř na hranicích
a stále se ohlížím zpátky
Všechny zlaté poklady byly přece dávno
nalezeny
a zdaněny
Už se nelze toulat
V Asii očekávám každou chvíli vypuknutí
epidemie chozračoty
do ostatní Afriky se mi nechce
Ameriku odepisuji
mám letenku na severní pól
ale co tam
co tam co tam co tam

Probudila jsem se doma
v malém sídlištním bytě
mezi perfektně seřazenými knihami
a láhvemi od vermutu
(ten jsem nikdy nepila!)
a nevěřila
jak může člověka zdeformovat návrat
do města
v němž se narodil
Dno samoty je hlubší než dno
vyprázdněné sklenice
jakoby se oceán přelil z místa na místo
a přitom zůstal tam
kde byl
Vynáším vodu pokaždé v jiném klobouku

smějí se mi
pozorují mne za okny
vědí o mně všechno:

Strávila jsem pět let v zapadlém kraji
abych se naučila psát
Studovala jsem všechny možné
mezinárodní jazyky
přispívala do časopisů
toužila cestovat
skoro jsem zapomněla na domov
Nikdy jsem neměla ráda vzpomínky
minulost
ale zapomněla jsem i na budoucnost
Několikrát jsem uvažovala o sebevraždě
zachránila mě práce

Práce!
kohoutí zápasy
gastarbeiteři nacpaní kolem dokola ringu
rozhodčí je tlustý Kubánc z Piñar del Río
Spustila hudba
uzavírají se sázky
Kdo vyhraje
pojede na zájezd do družebního města
Gus Chrustalnyj
Skupina skotských expertů v kostkovaných
sukních
přeměří uje bojiště
Něco nesouhlasí – jako obvykle
Mám telefon musím odejít
jsem v delegaci
která položí věnec na hrob neznámého
vojína
Budou tam hosté
čtyři generace
Studenti z Angoly zapálí pochodeň...

Ubohá dětská pumička
vyplázla jazyk na generála
Ach!
tyhle infarktové stavy
Odvezli ho v šoku
pomočeného
se zmuchlaným praporem mezi stehny

Začalo prověřování
Byli jsme jasně nejlíže
samé známé firmy
kulturtréři nabaštění osvětimského zelí
(taková blbost!)

Co jsme to četli za škváry?
A na jaké jsme to chodili filmy?
A měli z nás rodiče radost?

Dočkat se ve středním věku těchto otázek
je deprimující
Museli jsme se nalákat v parku
rozložení na trávě
pramenil tam sauvignon a řeka
tvořily ji naše představy a obrazy
Hieronyma Bosche
a strašidelná kolonáda byla tisíce kilometrů
odtud
Nedokončená
Kdosi řekl krátké emigrantské SBOHEM!
„za rok už budu v Kanadě“
Svalnatý Mozart upustil kousek bronzu
snad z lítosti
Málem mě to zabilo

Tu sochu mi byl čert dlužen!

Pořád se k ní vracím
nemůžu spát pletu si slova
mluvím německy
Mám červené oči a bílou paruku
stejně nepřátele
podobné problémy

Všechna města jsou Vídeň roku 1791
Začínám tušit události
které se stanou:

pozvou si mne
jednoho dne

Soudružko
tvá hlava na to
prý jsi viděla fialovou velrybu
a ... černého Orfea mluvit k lidem

Kdy a kde to bylo
co říkal
Máme tady hlášení z Českých Budějovic
vedla jsi podnapilé soudruhy trampy
zkratkou po kolejších
přímo proti jedoucímu vlaku
Skandovali jste nesrozumitelná hesla
jsi jediná
kdo to přežil

Chtěli jste obnovit těžbu kaučuku
v Slepíčních horách
bez povolení – samozřejmě
Plánovali jste únos krajského tajemníka
ohrožovali turisty
No
je toho požehnaně
Zkusili jste se prostříhat
a pak podkopat do Rakouska
Chytili vás
dodnes nás nemáte rádi...
Tak co nám k tomu řekneš?

Sedím... sedím před opuštěnou
maringotkou
a píšu si práci
Čekám na odvoz
na lidi
na záchranu

Dlouhonozí zajíci mé uskrípnuté fantazie
poskakují kolem
a chtějí dovnitř
Směšné marcipánové figurky
bez hlaviček
Růžovoučcí andílci
na rokokových tapetách

Takhle teď vypadáme
Chci pryč
chci si zajistit tajné příjmy
a ohnout „Boží prst“
ten

foto: n.ř.

Vilřty s po

co vysoustruhovali über der Stadtviertel
Schönau
Odešad září
kymáci se ve větru
nabodává břicha plná deště
ruší televizi
Nejsem divák
ale vadí mi přítomnost každé
apokalyptické konstrukce
Moderní doba

Přede mnou dlouhá komediantská ulice
s nakažlivou beznadějí a hrůzou
Brečí mi do klína
učí mě dělat dluhy
Bohové to za mě zaplatí
práskněte je
Jsou tady načerno a zapomněli pracovat
Věnuju jim příští báseň
nechuť k životu i vzpouru
Věnuju jim všechny své bludné roky
byly zbytečné
nic jsem nenašla
Všude
i ti s lyrami někoho ukopávají k smrti

Zbavte se mě

bude to snadné
Vždyť jen ohlodávám donekonečna
svou tučnou kost
jako každý jiný občan v provincii
Už nečtu
nemám o nic zájem
Nevím
kdy přijdou Číňani...

Svatava Antošová

P O G O

Ó! Být tak jedním z těch pěti
nahých komunistických andělů
kteří močili nekonečnou Internacionálu
na hlavu svatého Jana Křtitele
zatímco on

Veliký Masturbátor
třímával v rukou žezlo hořícího mrakodrapu
a zpíval!

Ó! Být tak jedním z těch
churavých přátel kakofonie
v komických šněrovačkách
opásaných biblemi a hmoždíři
a moci ochutnat z jejich divokého dortu zkázy

Ó! Představte si to!

Být doktorem patafyziky a mít na zadku třetí oko
Vidět

jak novodobé harpyje kolaborují s krásou v tanci
který se řítí do lůna Matky Prasmrti
vyrabovaného srpokladivismem a krutou svastikou
Vidět jejich břicha šklebící se na lidstvo

s orwellovským smutkem
břicha spirálovitě stočená do kocábek
plných vepřů
s umělým chichotáním za večerního šera

Vidět jejich exkrementy
plivat páru do úst Tisíce a jedné noci
a Tisíc a jednu noc vidět salutovat
četě bezprizorních milenců...

Ó, jen tančete!

Tančete, nebožtíci moji!

Dokud je co pít

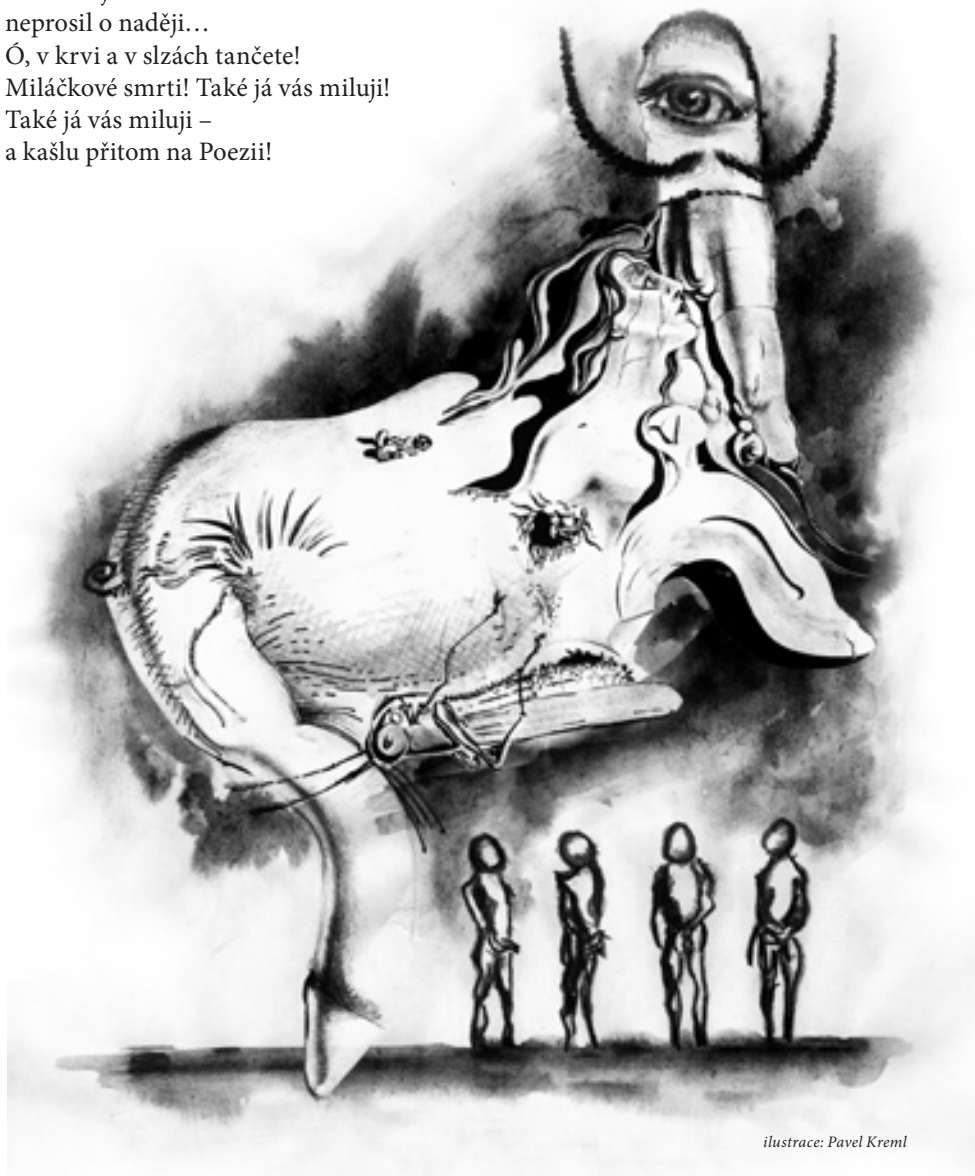
a dokud dvouocasé sny neprchají ze sklenic
před vašimi semel atque iterum
měknoucími mozky

Tančete!

Tančete o překot

jakoby stroncium 90 nemilovalo vaše kosti
svou nežnou zkurvysynskou láskou
bez pizd a orgasmů

Tančete
jakoby Peritiové
zdivočeli v lágrech pěticipého Acherontu
nezvedali nad město svůj blbý rakovinový hrb
a jakoby ten hrb
podvázaný na způsob vaječníků
žíní z trojského koně
neprosil o naději...
Ó, v krvi a v slzách tančete!
Miláčkové smrti! Také já vás miluji!
Také já vás miluji –
a kašlu přitom na Poezii!

ilustrace: Pavel Křeml

kojenců a miminek, pozorují jejich výbavičky, vyšívání, saténové oblečky a malé, skleněnými korálky pečlivě vyzdobené čepičky. Mnozí návštěvníci s vrozenou empatií by chtěli vidět, jak vypadali tito zemřelí před smrtí, chybí jim fotografie živých vedle jejich vysušených těl, aby mohli očima bloudit po shodných partiích a porovnávat změny, které odlišují mrtvé od živých. Procházím pozvolna chodbou a moje zvědavost pomalu ustupuje s velkým množstvím mrtvých, které nechávám za sebou. Jako vždy se těším na zlatý hřeb své návštěvy, na mrtvého, který mne zajímá ze všech nejvíc, kvůli němuž do těchto katakomb přijíždím ze vzdálené střední Evropy každý rok. Jsem zvědav, zda můj mrtvý stále stojí na svém místě a zda je o něho důstojně pečováno. Musím po pravdě říci, že ani letos mne můj drahý mrtvý nezklamal. Zatímco jsem před

že bude potřebovat moji pomoc, a tak jsem se za ní vydal mezi útesy. Žena tehdy s námi k vodě nemohla, měla vyhlédnutého svého milence v hotelu; mně ovšem řekla, že má ženské problémy, že si odpočine. Poslala mě se svou matkou k moři samotného. Po celou cestu mi spílala bez oddechu, byla nadřzená na dlouhou řeč, která ve mě vzbuzovala potupné pocity. „Vidíš, jak ti to sluší, Marie, zdá se mi, že vypadáš líp než v době, kdy jsem tě znal jako živou bytost, která mi ztrpčovala každou minutu mého manželství. Zdalipak víš, Marie, že je to dnes právě deset let. Vidíš, říkala jsi mi, že nejsem ohleduplný a já jsem si dnes vzpomněl. Dokonce jsem ti přivezl květiny, ty, které jsi měla tak ráda. Dám ti je do ruky, ano, jsi jako živá. Víš, těch deset let ti neubralo na tvé důstojnosti. Jsem rád, že jsem tě mohl svěřit do ruky mnichům, kteří

foto: archiv

třemi lety musel požádat v osobním dopise mnicha Francesca o nápravu zevnějšku svého mrtvého, letos jsem s jeho důstojným zjevem zcela spokojený.

Jsem tu sám, mohu proto promluvit se svým drahým mrtvým pár slov. Dnes má výročí. Má tchýně zemřela na Sicílii přesně před deseti lety na naší společné dovolené. Plavala daleko od břehu, zdálo se mi,

jsou zkušení v tom, jak nejlépe uchovat tvoji památku. Chybíš mi, Marie, i když mě tvoje dcera tehdy opustila s tím číšníkem, ničeho nelituji.“ Marie na mě zírá svými prázdnými důlky a neodpovídá. Kdybych neměl pocít nečistoty v tomto prostředí, byl bych jí pohladil, taktlo jsem jí alespoň věnoval svůj dlouhý milý pohled.

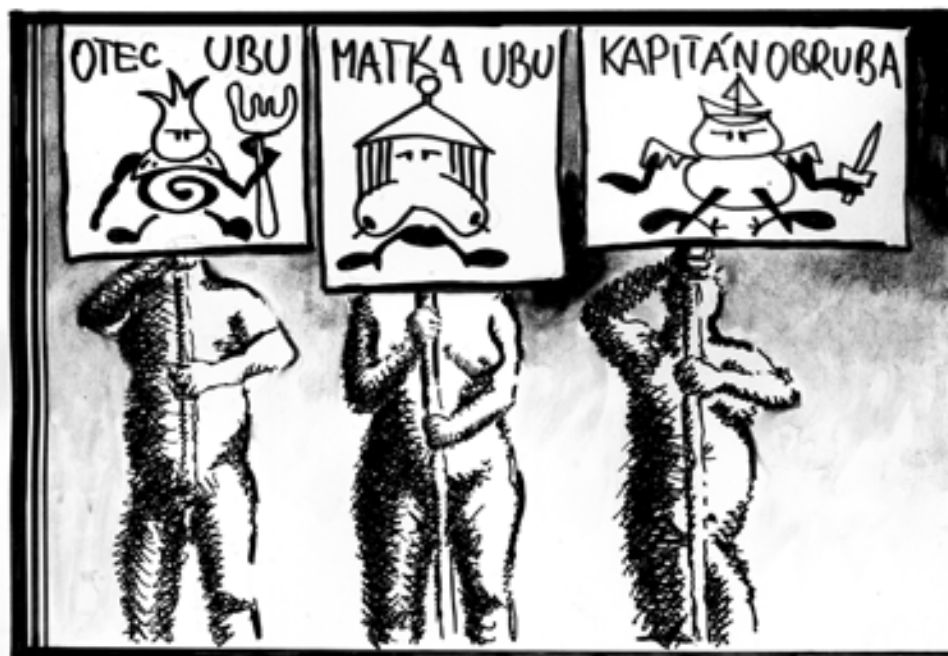

@Král

TOTO JE ZKRÁCENÝ ZÁZNAM PAŠIJOVÉ INSCENACE HRY "KRÁL UBU," UVEDENÉ V ST. OVEN V ROCE 1426 U PŘÍLEŽITOSTI 470. VÝROČÍ JEJÍ BUDOUCÍ PREMIÉRY A 447. VÝROČÍ PŘÍŠTÍHO NAROZENÍ JEJÍHO AUTORA ALFREDA JARRYHO.

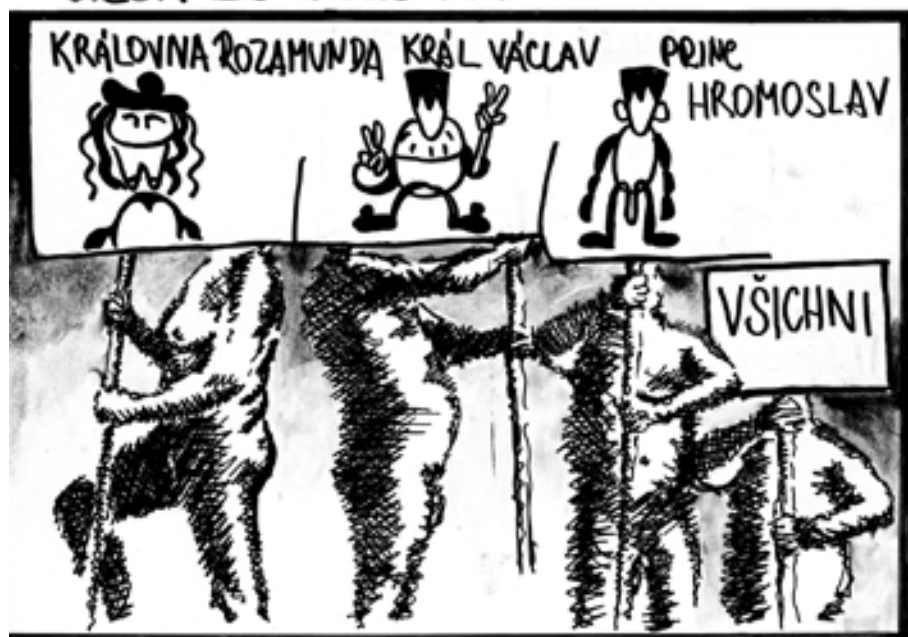
OSOBY (NĚKTERÉ)

kreslí: Kreml

UBV

SHODOU, OKOLNOSTÍ, V TĚŽE DOBĚ, SE
HUSITSKE VOJSKO POD VEDENÍM PROKOPA
HOLEHO PŘIPRAVOVALO NA BITVU U
ÚSTÍ NAD LABEM V LOKALITĚ DNEŠNÍ
OBCE NOVOSEDLICE (MEZI TEPLICEMI
A DUBÍM). — PO PŘEDPOKLÁDANÉM
VÍTĚZSTVÍ JE PLÁNOVÁNA SPANILÁ
JÍZDA DO POLSKA!

* Nezaměňovat s D. Štverákem z Clinamenu

PRÁVĚŽE BÝVALÝ! NA VAŠÍ KEBULI BY MOHLA PO KORUNĚ ARAGONSKÉ NASTOUPIT KORUNA POLSKA!

CO MI TO TU POVÍDÁŠ? KRÁL VĚCLAV JE DOSUD VELMI NA ŽIVU, A I KDYBY ZEMŘEL, COPAK NEMÁ HRŮZNOU SPOUSTU DEŤÍ?

A KDO TI BRÁNÍ POVRAŽDIT CELOU RODINU A DOSEDNOUT NA JEHO MÍSTO?

VŠI

STOUP

SVATÁ PRAVDA. MÁM PŘECE ZADEK JAKO ON ....

... A SLUŽEL BY MU TRŮN. MOHL BY SES CPÁT JITRNICEMI A JEZDIT V KOČÁŘE.

VŠI

Ó, PODLÉHÁM POKUŠENÍ!
HROM DO HOVNISKA, HOV-
NISKO DO HROMU, JESTLI
TOHO KRÁLE NĚKDY POT-
KÁM V LESA, ZLE
SE MU POVEDE!

OSTATNÍ

SCÉNA II - OTEC UBU, MATKA UBU,
KAPITÁN OBRUBA A JEHO PŘÍ-
VRŽENCI.

SCÉNA PŘEDSTAVUJE POKOJ V DOMĚ OTCE UBU.
JE PROSTRĚNA SKVĚLÝMI TABULEMI.

NEHŮŽEME SE
VAŠ DOČKAT.
POSAĎTE SE,
KAPITÁNE
OBRUBO.

DĚKUI, ALE
KDEPAK JE
OTEC UBU?

TADY JSEM, SAFRA-
PORTE, PŘI MĚM
ZELENÉM PÍÁKU,
JSEM PŘECE,
DOST TLUSTÝ!

PŘÍVRZ

KAPITÁNE OBRUBO, ROZHODL
JSEM SE JMENOVAT VÁS
VÉVODOU LITEVSKÝM.

JAK TO, JÁ MYSLEL, ŽE JSTE
ÚPLNÝ ŽEBRÁK, OTČE UBU.

ZÁLEŽÍ NA VÁS, ABYCH
V NĚKOLIKA DNECH
VLÁDL V POLSKU.

JESTLI JE TŘEBA ZABÍT
KRÁLE VÁCLAVA, JSEM PRO!
JE TO MŮJ ÚHLAVNÍ NEPŘÍ-
TEL A ZA SVĚ MUŽSTVO
RUČÍM.

OSTATNÍ

VŠICHM

SPONZOR
SERIÁLU

VYROBE
MNOHA
DRUHŮ
OSVĚTENÍ

ACH, OBEJMĚME SE, OBRUBO.

FUJ, VY SMRDÍTE, OTČE UBU, COPAK SE NEMEJETE ?

NIKDY!

MÁLOKDY

MATKA UBU

HOVNISKO NA HOVNISKO. BYLA TO S NĚM ZATRACENA PRÁCE, ALE MYSLÍM, ŽE JSEM S NĚM HNULA. DÍKY, BOHU A MĚĚ SAMÉ, DO TÝDNE SNAD BUDU POLSKOU KRALOVNOU!

POKRAČOVÁMÍ PRISTĚ.

Galerie PAKA

RAKOVNÍK 28. 3. 2006.

Vážení smažení,

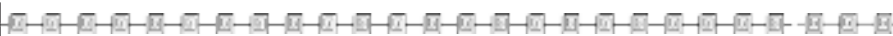
pořadatel dnešní vernisáže Emil Pejša si vymyslel, že tento rok slaví skupina TERČ dvacetileté výročí své existence. Je to možné, já sám si připadám, že jsem od té doby prožil několik století co se týče pitomostí, jichž jsem byl svědkem, a všemožných zvrstev, o nichž jsem slyšel nebo četl. Je ovšem docela dobře možné, že tu jde o mystifikaci. Z hlediska obecné morálky zřejmě nejde o nic závažného, neboť mystifikace vstoupila do našeho života jako jeho pevná součást. Slyšel jsem například významné herce hovořit o své kariéře. Někteří z nich mluvili o tom, že jejich skutečná herecká životní dráha začala až na půdě Národního divadla. To je klasický případ mystifikace, protože na půdě ND je nepořádek. Jsou tam nepoužívané staré krámy, zlámané židle a věci, o nichž se ani nebudu podrobně zmiňovat. Proč nepřiznají že to bylo na jevišti? To prostě nepochopím.

Přítom všichni prahněme po pravdě. Také náš nejmenší dramatik Václav Havel hovořil o pravdě a lásce, která musí zvítězit nad lží a nenávisť, ale zapomněl dodat, kdy to bude a jakým způsobem. (Pokud jsem řekl, že je Havel nejmenším dramatikem, pak jsem myslel jeho výšku, v porovnání se Steigerwaldem je téměř o hlavu menší). A tak bych mohl pokračovat. Chceme pravdu? Máme ji mít. Terč vlastně přestal existovat již v osmdesátých letech, neboť byl zaměřen z politické pozorovatelnosti (záměrně se vyhýbám pojmu strážná věž, aby nedošlo k omylu) a rozstřílen na hadry ostrostřelci kulturního odboru ONV. Ještě dnes mám z toho rámusu

zalehlé ucho a z levé strany skoro vůbec nic neslyším.

Už tehdy jsem vnitřně hlasitě protestoval proti názvu výtvarné skupiny, který přímo vybízí k odstřelení, ovšem moji kolegové to považovali za projev břichomluvectví, či špatného trávení. Ale skutečnou pravdou je, a já se to tu dnes nebojím říci, že jsme mnozí byli ostřelováni jedovatými šípky, byly před námi uzavírány galerie, a někteří členové museli odejít do vnitřní ilegality, aby jejich kolegové mohli vystavovat. Já sám jsem se často musel skrývat pod postelí a vycházel jsem z bytu až tehdy, když jsem neslyšel z okolí žádný hluk. Samozřejmě kromě zvuku splachovače, neboť někteří spoluobčané seděli nepřetržitě na záchodě a splachovali za sebou každých pět minut. Byla to podivná doba, kterou museli přehlušit až hrdinové z lidu, kteří se dozvěděli, že už je všemu útla ku konec, a mohli konečně vylézt ze skle-pů, po nich natěrači růžových tanků a také i blbouni nejspíš, v jejichž čele dnes stojí milovník uměleckého kýče, Milan Knížák.

Za posledních dvacet let se jednotliví členové někdejší skupiny Terč stali obecně známými svými všemožnými aktivitami, rozvinuli se, vyvinuli a někteří nakynuli. Je pozoruhodné, že se povětšinou podobají pověstnému králi Ubu a po něm také vytvářejí hezké hnědé spirály. Jednotlivci ovšem došli tak daleko, že se vymanili z pracovního procesu a stali se, někdy se zdá, že dokonce proti vůli státu, který jim v tom všemoženě brání, samoživiteli. A jejich hobby stalo se jim krmítkem a zdrojem obživy. To sám osobně považuji za obdivuhodné, neboť valem ubylo štědrých mecenášů, kteří vždy podporovali umění, a přibýlo tupých a nekulturních zbohatlíků, kteří sice zvyšují statistiky průměrného platu, ale pro kulturu nejsou ochotni a tudíž ani schopni učinit zloha nic.

Říkám: Dobře jim tak, ať si nadále podrží svůj nevkus, jenž vyrašil své pupeny v podobě podnikatelského baroka. Ať se zalknou svými penězi!

Omlouvám se za své emoce. Doba šla křivolace a někteří z nás stačili vyzkoušet ledacos, aby se vrátili ke svým původním východiskům. Stalo se to ihned poté, co lid vyjádřil přesvědčivě svoji připravenost budovat něco lepšího a okamžitě zalezl preventivně do hospod, aby nebyl podveden, neboť záhy pochopil, že je všechno stejné. Také i někteří členové skupiny byli pozdvižení na dráze politické či kariérní hyperboly k vrcholům svých romantických představ a vrátili se hubou k zemi, k místu, odkud jim přátelsky kynul král Ubu, totiž k sociálnímu marasmu, kde je, jak pravil klasik, sice smrádek, ale tep-loučko. To jsou ta původní východiska, abychom to nezamluvili. A to byl, vážení přátelé, krátký exkurs do historie.

Žijeme ve zvláštní, deziluzivní době, kterou kdosi označil za postmodernismus a tento pojem se ujal. Tato doba umožňuje každému činit či vyjadřovat takřka coko-

li, aniž by jakýkoli názor nebo skutek vedl k obecnému podivení a pohoršení. Prostě to tak je a hotovo. Poté, co byla souběžně dvěma televizemi veřejně představena tzv. reality show, věřím, že je možné úplně všechno. Umění a kumšt však neztratily své výsadní postavení nastavit křivým hubám zrcadlo. Nevím, zda tato, pro někoho retrospektivní, pro jiného současná výstava je alespoň zčásti schopna tohoto těžkého úkolu. To posuďte sami.

Na závěr své plytké řeči tu mám návod Rollanda Topora pro ty, kteří mají rádi k nedělnímu obědu něco neobvyklého:

Roland Topor : Nevinný v županu

Vezměte nevinného člověka, stáhněte ho z kůže, zesměšněte ho, zkopejte ho, zabijte ho, nařezejte ho na stejně široké nudličky a dejte ho do hrnce v velkém kusem másla, solí, pepřem, kořením, šalotkou a nadrobno nasekanou petrželí. Vše osmahněte, přidejte sklenku bílého vína a trochu bujónu. Když se nevinný člověk začne vařit, zmírněte oheň a naservírujte ho v županu. Jezte diskrétně, mluvte o něčem jiném.

(Třeba o tom, že jste navštívili v Rakovníku zajímavou výstavu)

Zleva:
P. Kreml
kompars
N. Veselá
kompars
E. Pejša
E. Vacek
Ivo Medek -
Kopaninský

předci a zadci čísel dochovaných

**VYDÁVÁ NAKLADATELSTVÍ & VYDAVATELSTVÍ PKT
NEDĚLE U PTAČKŮ 19.00 HODIN TEPLICE**

Redakce:

Eduard Vacek - Lektor Zahlubovač
Petr Kuranda - Neodvoditelný Profuzio
Svatava Antošová - zasloužilá členka / dosud nezařazená
Pavel Kreml - zasloužilý člen / dosud nezařazený
Mour de Zencle - vnější spolupráce
Factor Lapsus - vnější spolupráce

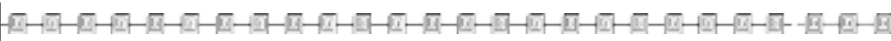
Grafická úprava a sazba:

Petr Kuranda

galerie PAKA:

Eduard Vacek - Hovňous
Velká jízda
Pavel Kreml - portrét Edit Piaf

číslo 11 vychází: 28. července 2006 vulg.

Galerie PAVLA

GALERIE PAKO AUTORŮ

Pavel Kreml

V příštím čísle:

I když ho pojednou nasa-
dil, serial stejně navždy
skončil, serial stejně navždy
- a jistě by nestál
za tolik pozornosti, kdy-
by nebylo opravdu ne-
zvykle ....
dvakrát tolik...

